

[Wilhelm]

svar gældende for disse forfatningsmæssige og retssikkerhedsmæssige overgreb? Nej, man har taget det hele til efterretning.

Vi fik sidste sommer en justitsminister, som kort forinden havde deltaget i en forfatningsstridig aktion, hvor hun medvirkede til at intimidere domstolene ved at stemple nogle begivenheder som ulovlige, før de var retsligt behandlet. Det skete med den berygtede B.T.-dagsorden her i tinget. At det i sidste instans ikke lykkedes, og at hun i den forfatningsstridige aktion optrådte sammen med størsteparten af folketinget, gør for så vidt ingen forskel, så lidt som at hun var toneangivende for aktionen eller snarere lod sig drive af flokinstinktet. Det må være lige belastende og ubetryggende for en justitsminister, men der var ingen indsigelse mod den udnævnelse.

Samtidig med hr. Hjortnæs' udnævnelse til skatteminister kom hr. Kjeld Olesens udnævnelse til udenrigsminister. Om denne hr. Kjeld Olesen er det ikke bare bekendt, at han havde mere end uskyldige forbindelser til den blikkenslagerbande, som foretog ulovlig aflytning af daværende folketingsmedlem Alfred Jensens private lejlighed. Det var i 1950'erne, og det er så længe siden, at det vel ikke skal komme en ung, karrierebevidst og tjenstvillig socialdemokrat til skade i dag – og da slet ikke når disse overgreb mod demokratiet selvfølgelig foregik i demokratiets navn. Men det er også fra særdomstolens tillægsrapport bekendt, at han så sent som i 1972 i sin egenskab af forsvarsminister gav grønt lys for tyveri af lovlige politiske dokumenter hos et lovligt politisk parti. Jeg har ikke hørt borgerlige indvendinger imod udnævnelsen af denne hr. Kjeld Olesen til en vigtig ministerpost med nye muligheder for at spille politisk på dansk og udenlandsk efterretningstjeneste.

Når dertil kommer, at denne forespørgsel rejses af lige præcis det parti, om hvilket vi ved, at det har modtaget sorte penge bevilget af en erhvervsvirksomhed, i hvis bestyrelse et par fremtrædende konservative hovedbestyrelsesmedlemmer har sæde, for derefter uretmæssigt at blive fratrukket på virksomhedens skatteregnskab, hvor bestyrelsen, inklusive de prominente konservative hovedbestyrelsesmedlemmer, har måttet vedtage en skattebøde af nogenlunde samme størrelse som hr.

Glistrups, så mener jeg, at vi har fået belyst den moralske side af sagen.

Der har været masser af oplagte og mere oplagte lejligheder til at løbe stormløb på ministre på et moralsk grundlag. Det har man ikke ønsket, for dér har man politisk sympatiseret med indholdet i de uanstændige handlinger. At følge de borgerlige i den nuværende kampagne på et moralsk grundlag ville derfor være at gøre sig selv til stemmekvæg for den borgerlige dobbeltmoral.

Hvad den politiske side af sagen angår, så vil vi hellere bedømme skatteministeren på hans skattepolitik end på hans person. Forespørgerens politiske motiver kan vi kun gisne om. I Ritt Bjerregaard-sagen var der et åbenbart element af kønsdiskriminering. Det kan nok ikke være forklaringen i skatteministerens tilfælde. Men jeg vil ikke udelukke, at forklaringen snarere skal findes i, at hr. Hjortnæs anses for venstreorienteret. I så fald er det ganske uretfærdigt at kaste sig over netop ham. Efter min opfattelse er han overhovedet ikke orienteret. Men for VS' vedkommende foretrækker vi som sagt at bedømme ham på hans skattepolitik fremfor på hans person.

Jeg startede med at sige, at der i den sag, forespørgslen er rejst på, er et klart tilfælde af forskelsbehandling, og at det nødvendigvis må krænke retsbevidstheden. Hvad denne retlige side af sagen angår, må vi imidlertid principielt fastholde, at kritikken i sådanne tilfælde må rettes mod de myndigheder, der forskelsbehandler, og ikke mod den person, der forskelsbehandles. Enhver borger, også en skatteminister, må have sikkerhed for, at når hans sag er afgjort, så er den afgjort, og det uanset om afgørelsen er begrundet i bevisets stilling, eller hvad man nu kalder det. Der er masser af afgørelser, også ved domstolene, som vi finder forkerte, men det er et fundamentalt retsprincip, at de implicerede personer har sikkerhed for, at afgørelsen står ved magt, og at der ikke kan indføres ekstra instanser, som kan genoptage sagerne i det uendelige eller idømme tillægssanktioner.

Den forskelsbehandling, der har fundet sted, krænker naturligvis retsbevidstheden, og der må derfor sættes ind imod enhver myndighed, som udøver forskelsbehandling. Men vi må samtidig søge at gøre det begribeligt for den krænkede offentlighed, at den vilkårlighed og den politiske manipulation, der